

6. Чеберяко О.В., Кривовяз М.А. Економіко-теоретична сутність системи забезпечення фінансової безпеки підприємства / О.В. Чеберяко, М.А. Кривовяз // Економіка та держава. – 2015. – № 1. – С. 94–97.
7. Кузенко Т.Б., Усенко К.А. Управление финансовой безопасностью предприятия в соответствии с принципами ее обеспечения / Т.Б. Кузенко, К.А. Усенко // Бизнес Информ. – 2011. – № 2(1). – С. 136–138.
8. Матвійчук Л.О. Структура системи фінансової безпеки в управлінні підприємством / Л.О. Матвійчук // Вісник Хмельницького національного університету. – 2010. – № 6. – Т. 3. – С. 194–197.
9. Нагайчук В.В. Політика формування цілей і завдань фінансової стратегії підприємства / В.В. Нагайчук, О.В. Сусіденко // Глобальні та національні проблеми економіки. – 2016. – № 10 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.global-national.in.ua>.
10. Бричко М.М. Оцінювання ефективності управління діяльністю банків в системі фінансових відносин їх стейкхолдерів : дис. ... канд. екон. наук / М.М. Бричко ; УАБС. – Суми, 2014. – 265 с.

Малыш Д. А.

Сумский государственный университет

ФИНАНСОВАЯ БЕЗОПАСНОСТЬ ПРЕДПРИЯТИЯ: СТРУКТУРНО-ДЕКОМПОЗИЦИОННЫЙ АНАЛИЗ

Резюме

Исследованы теоретические основы категории «финансовая безопасность предприятия» в разрезе целей, принципов, субъектов и объектов, методов и инструментов. Определены стратегическая и оперативно-тактическая цели обеспечения финансовой безопасности предприятия. Доказано, что субъектно-объектная структура финансовой безопасности согласуется с понятием «финансовая архитектура предприятия».

Ключевые слова: финансовая безопасность предприятия, финансовая архитектура.

Malysh D. O.

Sumy State University

FINANCIAL SECURITY OF A COMPANY: STRUCTURAL ANALYSIS

Summary

In the article authors consider the key elements of ensuring the financial security of a company: purpose, principles, subjects and objects, methods and tools. Self-determination of financial security of the company is provided as a structure of capital, which ensures the absorption of external and internal economic shocks due to the accumulated financial strength and protects the interests of stakeholders in the current financial architecture of the company.

Key words: financial security of a company, financial architecture.

УДК 336.7

Нужненко О. В.

ДВНЗ «Університет банківської справи»

СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ БАНКІВСЬКОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ

У статті проведено аналіз сучасного стану і тенденцій розвитку банківської системи України. Охарактеризовано проблеми становлення та розвитку банківського сектору, визначено основні етапи його формування. Досліджено основні показники, що характеризують фінансовий стан і рівень стійкості банківської системи, визначено роль і функції Національного банку України та Фонду гарантування вкладів фізичних осіб у процесі оздоровлення вітчизняних банків, обґрунтовано головні напрями подальшого реформування банківської системи України.

Ключові слова: банківська система, неплатоспроможний банк, фінансове оздоровлення, фінансова стійкість, інструменти фінансової стійкості.

Постановка проблеми. Розвиток національної економіки та підвищення рівня добробуту населення країни значною мірою залежать від вирішення проблем ефективного функціонування банківської системи. За останнє десятиліття банківська система України пережила декілька кризових явищ, зумовлених низькою політичною кризою, спадом виробництва, знеціненням гривні, збільшенням рівня інфляції, платоспроможністю населення, відтоком депозитів, останнє з яких відбулося в 2013–2014 рр. та стало причиною різкого зниження довіри до банківської системи [1, с. 34; 2, с. 5; 3, с. 17]. Після зазначеного стагнаційного періоду, починаючи з кінця 2016 р., відбувається

новий етап поступового економічного зростання та відновлення банківської системи.

Забезпечення стабільного функціонування банківської системи є одним з інструментів підтримки стабільного розвитку економіки країни та необхідною умовою на шляху до європейської інтеграції [4, с. 48; 5, с. 39; 6, с. 24; 7, с. 58]. Банківська система є інструментом ефективного функціонування реального сектору економіки та джерелом його фінансування, виступаючи посередником між населенням, яке акумулює найбільшу частину вільних коштів, та підприємницьким сектором, який постійно їх потребує [8, с. 67; 9, с. 8]. Забезпечення стабільного розвитку вітчизняної банків-

ської системи є важливим практичним завданням успішного розвитку всієї економіки.

Таким чином, актуальним є дослідження стану сучасної банківської системи та аналізу проблем її функціонування з виявленням подальших перспектив її розвитку.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження проблем становлення та розвитку вітчизняної банківської системи знайшло широке відображення в наукових працях відомих учених: С. Буковинського [4], Г. Карчевої [1], Л. Кузнецової [7], І. Лютого [3; 6], В. Міщенко [2; 20], С. Міщенко [5; 17], С. Науменкової [8; 22]. Новій парадигмі розвитку банківської системи присвячено наукові роботи В. Опаріна [26], І. Шумила [9].

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Незважаючи на велику кількість наукових досліджень стану банківської системи, сучасний етап реформування банківської системи потребує додаткового дослідження питань, пов'язаних з її фінансовим оздоровленням та посиленням роботи з проблемними банками шляхом використання нових фінансових інструментів в умовах високої мінливості зовнішнього середовища.

Мета статті полягає у дослідженні сучасного стану банківської системи України та визначенні перспективних напрямів її розвитку на основі використання інструментів фінансового оздоровлення.

Виклад основного матеріалу дослідження. Становлення банківської системи України розпочалося у 1991 р. після прийняття Закону України «Про банки та банківську діяльність», що заклало основи дворівневої банківської системи, організації державного контролю та нагляду за банківською діяльністю з боку Національного банку України (НБУ), функціонуванням банків другого рівня на комерційній основі та на договірних відносинах із клієнтами.

Подальший розвиток банківської системи України сприяв різкому збільшенню кількості банків, зокрема у 2000 р. їх кількість становила 214, та появи банків з іноземним капіталом (у 2000 р. їх налічувалося 14). При цьому НБУ здійснював контроль над банківською діяльністю та очищував систему: упродовж 1994–2000 рр. 76 банків були визнані неплатоспроможними [10].

Для підвищення довіри до банківської системи та вдосконалення роботи було прийнято новий Закон України «Про банки та банківську діяльність» (2000 р.) [11], Указ Президента України «Про заходи щодо захисту прав фізичних осіб – вкладників комерційних банків» (1998 р.) [12], закони України «Про Фонд гарантування вкладів фізичних осіб» (2001 р.) [13] та «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб» (2012 р.) [14].

За даними НБУ та Фонду гарантування вкладів фізичних осіб (ФГВФО), станом на 1 січня 2017 р. в Україні нараховувалося:

- 100 банків, які мають ліцензію НБУ на здійснення банківських операцій, 99 з яких є учасниками ФГВФО;
- чотири банки з тимчасовою адміністрацією;
- 89 банків у стані ліквідації;
- 32 банки, ліквідація яких завершена;
- один банк, який був проданий інвесторам після введення тимчасової адміністрації;
- один банк, який був проданий державі [10; 15].

Станом на 01.01.2017 порівняно з 01.01.2016 кількість банків з іноземним капіталом не змінилася і залишилася на рівні 41. Кількість банків з українським капіталом у 2016 р. зменшилася на 19 і становила 58 банків (рис. 1).

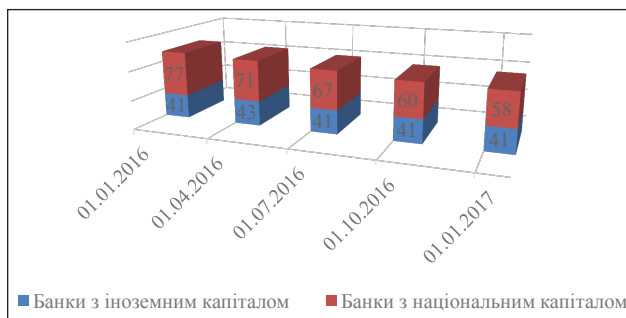

Рис. 1. Динаміка кількості банків з іноземним капіталом в Україні в 2016 р.

Джерело: складено автором на основі [15]

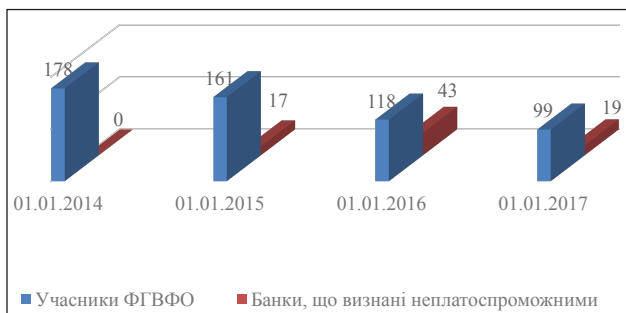

Рис. 2. Динаміка кількості банків – учасників ФГВФО та банків, що визнані неплатоспроможними

Джерело: складено автором на основі [15]

У 2016 р. з реєстру банків було виключено 19 банків (у 2015 р. – 44): 16 банків у зв'язку з ліквідацією, трьом банкам було надано згоду на самоліквідацію (рис. 2).

Аналізуючи результати діяльності банків у 2016 р. [16], слід звернути увагу як на позитивні, так і на негативні тенденції. У 2016 р. відбулася значна капіталізація банківської системи: статутний капітал збільшився більше ніж удвічі; сповільнилися темпи девальвації національної валюти; темпи відтоку валютних вкладів порівняно з двома попередніми роками значно зменшилися; спостерігається приріст вкладів у національній валюті; поступово зменшуються вартість залучення ресурсів і вартість кредитів. Водночас погіршення важливих індикаторів стану банківської системи засвідчують скорочення обсягів кредитування, низький рівень довіри до банківської системи з боку вкладників, зростання частки проблемної заборгованості та найвищий рівень збитковості банківської системи за всю історію її існування.

У 2016 р. валюта балансу банківської системи дещо скоротилася. Її обсяг станом на 01.01.2017 відповідав 1 061,1 млрд. грн. проти 1 103,3 млрд. грн. на початок 2016 р. (- 3,8%) [16]. При цьому кредитна активність банків продовжує залишатися низькою, що зумовлено обмеженим колом надійних позичальників, високим рівнем невизначеності щодо подальшого економічного розвитку та високою вартістю кредитного ресурсу [17, с. 43; 18, с. 14]. За даними НБУ, на початок 2017 р. середня відсоткова ставка за кредитами в національній валюті становила 17,7% (21,5% станом на 01.01.2016). Для кредитів в іноземній валюті цей показник дорівнював 8,2% (6,9% станом на 01.01.2016). Упродовж цього періоду відбувалося поступове зниження облікової ставки НБУ, що сприяло зниженню вартості кредитних ресурсів на внутрішньому ринку [16].

Паралельно із цим також відбувалося зниження вартості залучення коштів на вкладні рахунки. Водночас обмежені обсяги цього ресурсу і високий рівень конкуренції між банківськими установами дещо стримували темпи такого зниження. Для порівняння зазначимо, що станом на 01.01.2017 відсоткова ставка за довгостроковими депозитами в національній валюті становила 18,8% (за короткостроковими – 9,8%), а за довгостроковими депозитами в іноземній валюті – 6,9% (за короткостроковими – 5,0%). Станом на 01.01.2016 ставки за депозитними вкладками були ще вищими – 22,3% та 11,7% для довгострокових та короткострокових вкладів відповідно в гривні та 9,5% і 7,4% відповідно для вкладів у іноземній валюті [16].

За підсумками 2016 р. [19] фінансовий результат діяльності банків був від'ємним і становив -160 389,7 млн. грн. Рівень доходів скоротився на 5,5%, що пов'язано зі збільшенням від'ємного результату від торгівлі іноземною валютою, банківськими металами і скороченням процентного доходу.

Високоліквідні активи скоротилися на 8 796,5 млн. грн., або на 5,2%, а їх питома вага – з 12,5% до 10,8% за рахунок зменшення обсягів розміщення коштів наostro-рахунках на 19 987,4 млн. грн. На 11 190,9 млн. грн., або на 20,0%, збільшилися розміщення в готівкові кошти та кошти в НБУ. У 50 банках частка високоліквідних активів у структурі перевищувала середні значення по системі. У 19 банках значення цього показника було менше 5,0%. Обсяг приросту портфеля цінних паперів у 2016 р. у вісім разів перевищив приріст за 2015 р. та становив 131 272,0 млн. грн., або 87,7%, що становить 18,8% усіх активів. 87,2% приросту забезпечило збільшення обсягу портфеля цінних паперів, що рефінансуються НБУ, а саме на 114 447,7 млн. грн., або на 88,5%, що в структурі активів банківської системи становило 16,3%. Обсяг цінних паперів у торговому портфелі зріс на 25 246,1%, або у вісім разів (до 28 819,3 млн. грн.) [19].

Сукупні доходи банків скоротилися на 9 782,9 млн. грн., або на 5,5%, і становило 169 631,4 млн. грн. Разом із тим у їхній структурі відбулися суттєві зміни. Так, продовжилася тенденція попереднього року до скорочення процентних доходів: за рік їх зменшення становило 1 136,7 млн. грн., або на 0,95%, тоді як у структурі доходів їхня частка збільшилася з 66,9% до 70,2%. Процентні доходи у цілому скорочувалися за рахунок зменшення доходів від кредитних операцій, тоді як процентні доходи від операцій із цінними паперами збільшилися на 1 787,8 млн. грн., або на 11,6%. Сукупні витрати зросли на 86 035,0 млн. грн., або на 35,3%, за рахунок відрахувань у резерви, частка яких у структурі витрат підвищилася до 60,3%.

Прибутковою була діяльність лише 62 банків, а загальна сума прибутку, одержаного ними, становила 10 356,5 млн. грн. (двічі більше рівня попереднього року). Збитковою виявилася діяльність 37 банків, загальна сума збитків яких становила 170 746,2 млн. грн. [19]. Разом із тим, по восьми банках прибуток відображено за рахунок від'ємних відрахувань у резерви. Таким чином, можна констатувати, що потенційно збитковість системи є ще більшою.

Зважаючи на ситуацію, яка характеризується хитким політичним середовищем, пригніченою економічною діяльністю, високим рівнем інфляції та низькою якістю активів, можна очікувати подальші втрати українських банків. Посилення

правової та організаційної структури банків і загального режиму оздоровлення та врегулювання їх неплатоспроможності є важливим практичним завданням, від вирішення якого залежить подальший розвиток національної економіки.

Відповідно до діючого законодавства, основні функції щодо оздоровлення банківської системи покладено на НБУ. Головним інститутом, що здійснює врегулювання неплатоспроможності банків, є ФГВФО, на який покладено обов'язки щодо управління державною системою гарантування вкладів, що покриває вклади у розмірі до 200 тис. грн. на одного вкладника. Рішення про віднесення банку до категорії «проблемних» є відповідальністю НБУ в межах його загальних повноважень з нагляду. НБУ використовує систему завчасного попередження для визначення банків, які є потенційно проблемними та можуть потребувати реструктуризації або ліквідації [20, с. 44; 21, с. 72].

Після визнання банку неплатоспроможним його поточна діяльність здійснюється з урахуванням обмежень, установлених Законом України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб» [19].

При цьому слід мати на увазі, що визнання неплатоспроможним і виведення з ринку «системно важливого» банку може спричинити «ефект доміно» та наразити на небезпеку стабільність фінансової системи країни в цілому [22, с. 68; 23, с. 62]. Так, наявні випадки, коли прийняття НБУ рішення про визнання банку проблемним або неплатоспроможним відбувається запізно для вжиття відповідних заходів, що призводить до негативних наслідків. А затягування НБУ прийняття рішення про визнання банку проблемним або неплатоспроможним призводить до суттєвого погіршення вартості банку та його активів [20, с. 42].

Станом на початок 2017 р. діюча система не повною мірою відповідала потребам ефективної роботи з потенційно неплатоспроможними банками, які за своїм розміром, взаємозв'язками або фактом того, що установа є надавачем важливих послуг, що могло спричинити дестабілізацію національної банківської системи. Для запобігання таким ситуаціям необхідним є запровадження інструментів фінансового оздоровлення, які можуть посилити стійкість банківської системи.

Для запровадження ефективних інструментів фінансового оздоровлення необхідним є внесення змін до чинного законодавства, а саме в частині вдосконалення регулювання системи оздоровлення неплатоспроможних банків.

Нині вітчизняна практика врегулювання питань неплатоспроможних банків спрямована переважно на швидку та економічно ефективну їх ліквідацію, яка не спричиняє системного ризику для економіки. Наприклад, процедура ліквідації банків у ЄС регулюється самостійно країнами-членами, тобто на національному рівні. А процедура оздоровлення та врегулювання, що існує в Україні, є дуже структурованою, з чітко визначеними строками, що не лише спричиняє тиск на банк та органи його управління щодо відновлення дотримання законодавчих вимог, а й може обмежити можливості на етапі проведення процедури оздоровлення (коли банк належить до категорії «проблемних») [24, с. 52; 24, с. 92].

У межах постійних повноважень з нагляду НБУ має у своєму розпорядженні низку заходів впливу, перелік і дієвість яких коливаються від письмового застереження та штрафів до тимчасової заборони використання власником істотної участі у банку права голосу, тимчасового відсторонення посадо-

вої особи банку від посади та, врешті, відкликання банківської ліцензії [11]. Однак куратор, призначений НБУ, в разі коли банк віднесено до категорії «проблемних», не має спеціальних повноважень щодо втручання в його діяльність на етапі проведення процедури оздоровлення.

Незаконна передача активів частіше за все відбувається перед або на етапі, коли банк належить до категорії «проблемних», а тому є необхідність розширити перелік засобів втручання на ранньому етапі, що є доступними для державних уповноважених органів. Для захисту активів банку, не перешкоджаючи йому продовжувати роботу з надання послуг клієнтам або не примушуючи його до дострокового віднесення до категорії неплатоспроможних, НБУ потребує додаткових інструментів, що можуть бути застосовані за необхідності, до офіційного ухвалення рішення про віднесення банку до категорії «проблемних» [26, с. 527; 27, с. 28].

Так, для підвищення ефективності етапу «проблемності» банку куратору необхідно надати більше повноважень, наприклад, право негайного призупинення або припинення сумнівних операцій і платежів та вимоги, за необхідності, призупинення або припинення повноважень окремих або всіх членів органів управління банку.

Необхідність розширення спектру використовуваних інструментів фінансового оздоровлення створює правову та методологічну основу для залучення двох інструментів реструктуризації: збільшення статутного капіталу за рахунок депозитів (або своп-операцій) та списання заборгованості. Обидва інструменти часто використовуються на практиці, однак до останнього часу вони не були законодавчо визначеними та обов'язковими для застосування.

Мета використання інструментів фінансового оздоровлення полягає у рекапіталізації банку, що знаходиться в процесі процедури врегулювання неплатоспроможності, в короткі терміни та завдяки використанню власних внутрішніх ресурсів. Фінансове оздоровлення може застосовуватися як окремих заходів для відновлення платоспроможності

та забезпечення довгострокової стійкості банку («фінансове оздоровлення за принципом «відкритого банку»), або як захід, що використовується з іншими інструментами врегулювання, наприклад зі зменшенням поточних зобов'язань банку для сприяння його продажу або передачі активів.

Таким чином, запровадження та використання нових інструментів фінансового оздоровлення банків може сприяти: підвищенню стійкості вітчизняного банківського сектору у разі виникнення серйозних проблем, які можуть дестабілізувати економіку та спричинити «ефект доміно»; зниженню вірогідності залучення та зменшенню обсягу державної підтримки, що буде необхідна у разі банківської кризи; зменшенню ризику недобропорядності та вразливості процесу врегулювання неплатоспроможності до шахрайських дій інсайдерів.

Висновки. Проведене дослідження дає змогу зробити висновок, що в сучасних умовах рівень автономності та політичної незалежності НБУ має бути суттєво підвищений. Потребує вдосконалення система внутрішнього контролю в НБУ, зокрема шляхом проведення щоквартального аудиту та погодження його результатів із міжнародними організаціями, наприклад з МВФ та/або Світовим банком, на основі посилення контролю над ризиками та протидії дестабілізації діяльності банків, а також шляхом забезпечення прозорості структури власності та підтримання необхідного мінімального розміру статутних капіталів банків.

Проведений аналіз підтвердив необхідність подальших досліджень у сфері оздоровлення вітчизняної банківської системи. Система інструментів фінансового оздоровлення, які сьогодні використовує НБУ, ще не достатня для запобігання витоку активів з проблемних банків та збільшенню рівня їх проблемної заборгованості. НБУ повинен використовувати більш широкий спектр інструментів і заходів підтримки, зокрема вдосконалювати порядок призначення та підвищувати відповідальність тимчасових адміністрацій, що дасть змогу посилити роботу з потенційно неплатоспроможними банками.

Список використаних джерел:

1. Ефективність та конкурентоспроможність банківської системи України / За ред. Г.Т. Карчевої, Т.С. Смовженко, В.І. Міщенко. – К. : УБС, 2016. – 278 с.
2. Міщенко В.І. Особливості посткризового реформування фінансового сектору України / В.І. Міщенко // Фінанси України. – 2010. – № 10. – С. 3–14.
3. Лютий І.О. Вплив фінансового сектору на функціонування економічної системи / І.О. Лютий, С.В. Міщенко // Фінанси України. – 2007. – № 3. – С. 14–28.
4. Банківська система України на шляху євроінтеграції : [монографія] / За ред. С.А. Буковинського. – К. : Центр наукових досліджень НБУ, 2015. – 496 с.
5. Міщенко С.В. Проблеми оцінки впливу стабільності функціонування грошово-кредитної сфери на економічну безпеку країни / С.В. Міщенко // Фінанси України. – 2010. – № 7. – С. 35–49.
6. Лютий І.О. Проблеми розвитку сучасного міжнародного фінансового ринку та інтеграційний курс України / І.О. Лютий, В.І. Міщенко // Фінанси України. – 2006. – № 5. – С. 21–31.
7. Вплив глобалізації на розвиток банківської системи України / За ред. Л.В. Кузнецової. – Одеса : Атлант, 2011. – 516 с.
8. Науменкова С.В. Розвиток фінансового сектору України в умовах формування нової фінансової архітектури : [монографія] / С.В. Науменкова, С.В. Міщенко. – К. : Центр наукових досліджень НБУ, 2009. – 384 с.
9. Шумило І. Теоретичні і практичні аспекти аналізу стану фінансової системи економіки / І. Шумило, В. Міщенко, Р. Лисенко // Вісник НБУ. – 2006. – № 3. – С. 6–11.
10. Офіційний сайт Національного банку України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://www.bank.gov.ua>.
11. Про банки і банківську діяльність : Закон України: від 07.12.2000 № 872-ХІІ.
12. Про заходи щодо захисту прав фізичних осіб – вкладників комерційних банків : Указ Президента України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.rada.gov.ua>.
13. Про Фонд гарантування вкладів фізичних осіб : Закон України: від 23.02.2012 № 4452-VI.
14. Про систему гарантування вкладів фізичних осіб Закон України : Закон України: від 23 лютого 2012 р. № 4452-VI.
15. Офіційний сайт Фонду гарантування вкладів фізичних осіб [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.fg.gov.ua.
16. Річний звіт Національного банку України за 2016 рік [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.bank.gov.ua>.
17. Мищенко С.В. Стимулирование кредитования как фактор экономического роста / С.В. Мищенко // Вестник Финансового университета. – 2013. – № 1(73). – С. 35–45.
18. Науменкова С. Розвиток кредитування у посткризових умовах / С. Науменкова, С. Міщенко // Банківська справа. – 2013. – № 1. – С. 3–19.

19. Річний звіт Фонду гарантування вкладів фізичних осіб за 2016 рік [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.fg.gov.ua>.
20. Міщенко В.І. Стратегічні підходи до управління ризиками функціонування нежиттєздатних банків і обслуговування проблемних активів / В.І. Міщенко, С.В. Міщенко // Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Економіка. – 2014. – № 10(163). – С. 40–46.
21. Санаційний банк – «бідж-банк» як механізм роботи з нежиттєздатними банками : [монографія]. – К. : ЦНД НБУ, УБС НБУ, 2011. – 119 с.
22. Науменкова С.В. Підходи до вибору інструментів захисту від системних ризиків / С.В. Науменкова // Фінансово-кредитна діяльність: проблеми теорії та практики. – 2017. – № 1. – С. 60–70.
23. Науменкова С.В. Макропруденційні інструменти в механізмі забезпечення фінансової стабільності / С.В. Науменкова, В.І. Міщенко // Фінанси України. – 2015. – № 10. – С. 53–76.
24. Міщенко С. Вдосконалення інституційної структури нагляду за фінансовим сектором / С. Міщенко // Банківська справа. – 2007. – № 1. – С. 41–56.
25. Міщенко С. Удосконалення управління економічним капіталом банку з урахуванням ризику ліквідності / С. Міщенко // Вісник Університету банківської справи Національного банку України. – 2008. – № 3. – С. 90–93.
26. Фінансова інфраструктура України: стан, проблеми та перспективи розвитку / За ред. В. Опаріна, В. Федосова. – К. : КНЕУ, 2016. – 695 с.
27. Міщенко В.І. Банківська система України: проблеми становлення та розвитку (25 років банківській системі України) / В.І. Міщенко, С.В. Науменкова // Фінанси України. – 2016. – № 5. – С. 7–33.

Нужненко Е. В.

ГВУЗ «Університет банківських справ»

СОСТОЯНИЕ И ПЕРСПЕКТИВЫ РАЗВИТИЯ БАНКОВСКОЙ СИСТЕМЫ УКРАИНЫ

Резюме

В статье проведен анализ современного состояния и тенденций развития банковской системы Украины. Охарактеризованы проблемы становления и развития банковского сектора, определены основные этапы его формирования. Исследованы основные показатели, характеризующие финансовое состояние и уровень устойчивости банковской системы, определены роль и функции Национального банка Украины и Фонда гарантирования вкладов физических лиц в процессе оздоровления отечественных банков, обоснованы главные направления дальнейшего реформирования банковской системы Украины.

Ключевые слова: банковская система, неплатежеспособный банк, финансовое оздоровление, финансовая стойкость, инструменты финансовой стойкости.

Nuzhnenko O. V.

Banking University

STATUS AND PROSPECTS FOR THE DEVELOPMENT OF THE BANKING SYSTEM OF UKRAINE

Summary

Author analyzes the current condition and trends of the development of the banking system of Ukraine in the article. The problems of the formation and development of the banking sector are characterized, the main stages of its formation are determined. The main indicators characterizing the financial situation and the level of stability of the banking system are determined, the role and functions of the National Bank of Ukraine and the Deposit Guarantee Fond in the process of recovery of domestic banks are determined, the main directions of further reformation of the banking system of Ukraine are grounded.

Key words: banking system, insolvent bank, financial rehabilitation, financial stability, financial stability instruments.